

ADÓSUNK EURÓPA

Volt egyszer egy ország,
ahol együtt élt a magyar,
a Kárpátok védték,
ha jött a zivatar.

Az idők folyamán
ráéheztek mások
széjjeldarabolták
Nagymagyarországot.

Ki akarta? — Ma élők
tehetünk mi róla?
Felelős mindezért
a vén Európa!

Szétépték országunk'
és sok millió szívet,
kisebbség nemzetünk
öt országban így lett.

Ki kérdez meg minket:
jó nektek így élni?
Kinek van jogában
sziveinket tépni?

Trianont sínyli
hat ország magyarja,
köztük nem sok akad,
aki így akarja.

Fel is sorolhatom:
a szép Kárpátalja
lakossága magát
ősmagyarának vallja.

Ott nyílt meg számunkra
a Kárpát-medence,
ontotta a magyart
az áldott Verecke.

Ezeréves múltat
biztosított nekünk,
s mi erre a múltra
mindig büszkéek leszünk.

De megjelent Trianon
és sorsokkal játszva,
csodás országunkat
darabokra vágta.

Ekkor szlovák, végül
orosz lett Verecke,
ez a magyarságnak
mindenkorra lecke.

De mindegy ki, hogy számol
összead, vagy szoroz,
ha magyar a magyar
nem lesz abból orosz!

És így van ma Bánát,
Baranya és Bácska
hetven év óta lenn
Jugoszláviába'.

Ezért román Erdély,
szlovák a Felvidék,
Nagymagyarországot
ekképpen tépték szét.

És Szlovákiában még
elvárnák e néptől:
váljon meg örökre
a múlt emlékétől.

A szlovák a magyartól
fájdalom, — irigylő,
ha Felvidéket mond
őt még az is sérti.

Az erdélyieknek sem
fényes a sorsa,
értük is felelős
marad Európa!

Ők azok, kiket a sors
kevésbé kényeztet,
de annál gazdagabbak:
szeretnek, éreznek.

Ott vasvillákkal, bottal
erőltetnék rájuk,
hogy a magyarokból
legyenek románok.

Ebből kifolyólag
békétlenség zajlik,
de az igaz magyar
nincs, amiért hájlik!

Így nem csak minket sújt
a trianoni átok,
kik bennünket tipornak
azokra is szállott.

Számukra sem hozhat
eszményi boldogságot,
míg más, üldözöttként
éli a világot.

Ausztriában sem
mindenkinek mindegy,
ha jól megy is sora
mégsem cserél szívet.

Van, ki nem feledi
honnan jön, hova tart,
nem hagyja kiölni
magából a magyart!

Nézem így sorjába
mi maradt még hátra?
Sok-sok széjjelűzött
magyar a világba.

Fontosnak tartom, hogy
még Bácskáról meséljek,
mert születésemtől
e vidéken élek.

Ennek a porában
játszottam mint gyerek,
ez oltotta belém, hogy
mindig magyar legyek!

Ez tanított arra,
hogy ami nekünk sóhaj,
más nemzeteknek
az ne legyen óhaj.

Erről a síkságról
látni a végtelent,
ez tár fel számunkra
múltat, jövőt, jelent.

Itt van a Kárpátok lánc
a szívben bent;
ej, ha érezhetnék:
nekünk ez mit jelent . . .

A magyar nem kér mást,
nem a régi földet,
— egy amit nem ad fel,
hogy értsék tegre őket!

Lássa be a világ
a békétlenség okát:
e nép azért harcol
ne vegyék el jogát.

Ne legyen a magyar
mások keze-lába,
né ne alattvaló
a saját hazájába'.

Beszélhesse nyelvét
úgy, ahogy tanulta,
hisz ő tekinthet vissza
a leggazdagabb múltra.

Sokaknak nem tetszik,
ha mi ezt kimondjuk,
de él az igazság
akárhogy titkoljuk.

Együvé tartozunk,
de büntetnek azóta . . .
e hét évtizedért
a vádlott Európa!